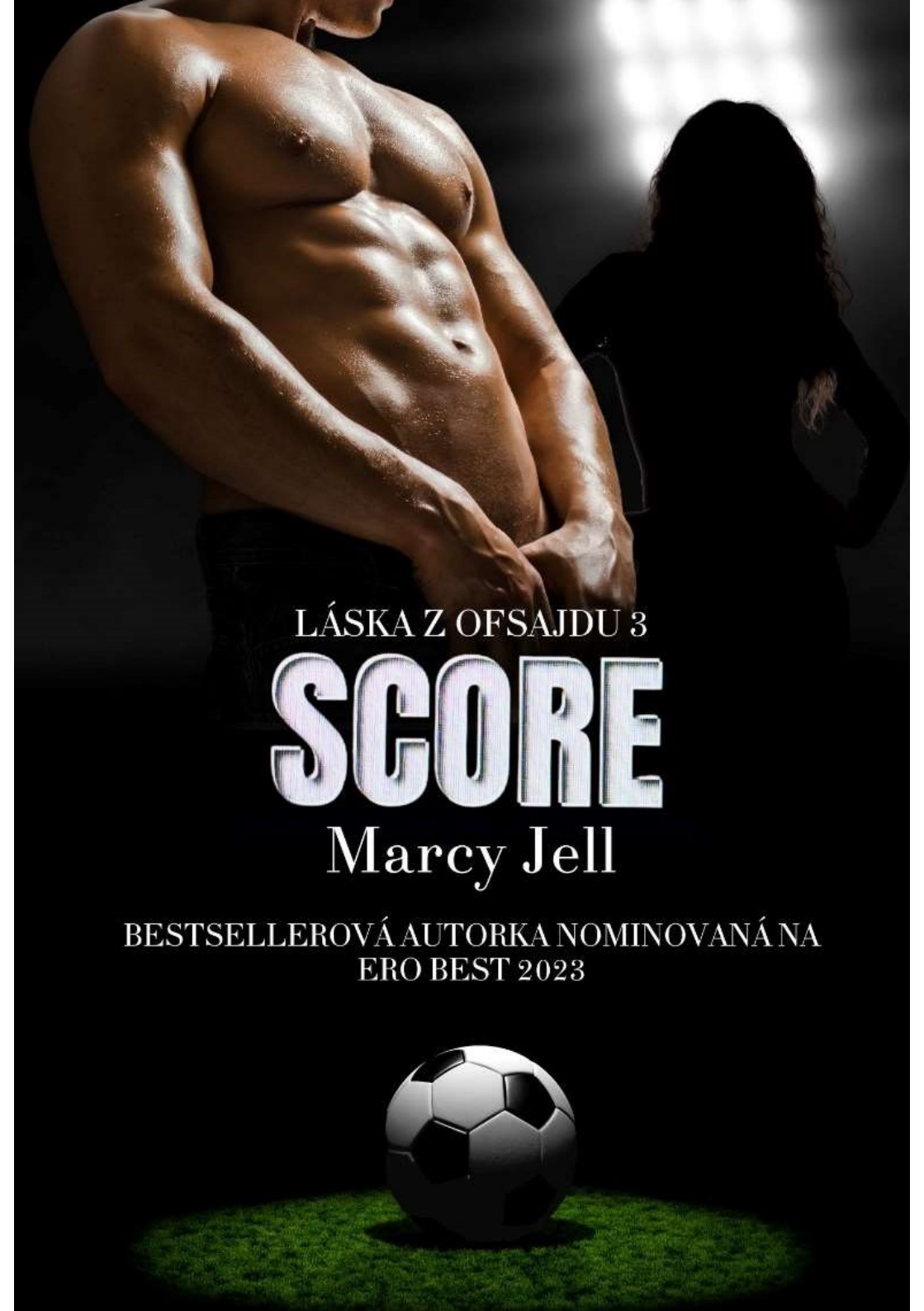

LÁSKA Z OFSAJDU 3

SCORE

Marcy Jell

BESTSELLEROVÁ AUTORKA NOMINOVANÁ NA
ERO BEST 2023

SCORE

MARCY JELL

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Říkonín
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 29. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Marcy Jell
Obálka a grafika © Jarmila Polcarová

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-64-7 (epub)
ISBN 978-80-53005-65-4 (PDF)
ISBN 978-80-53005-66-1 (Mobi)

Anotace

Rafaela

Všichni předpokládají, že se mám jako princezna jen díky bráchovi. Omyl, já si svoje tvrdě odmakala. Nikdo nevidí ty roky v modelingu. Mám tělo z obálky a pusu bez filtru. Jenže mám i city a ten sexy úžasnej parchant si myslí, že stačí jenom zapískat... Se mnou ale skórovat nebude.

Gabriel

Nikdy jsem neřešil, co mám, co chci, nebo co je správné. Bral jsem, užíval si a házel za hlavu city. Šly totiž ruku v ruce s komplikacemi a ty já nemám rád. Čisté hřiště, čistá hra... Jenže ona je, sakra, jiná. Nutí mě přemýšlet a probouzí ve mně něco, co jsem hluboko v sobě pohřbil. Dokážu to přece ukočírovat... nebo ne?

***Celou sérii Lásky z Ofsajdu věnuji svému
dědovi. Byl jsi nejlepší fotbalista, trenér a člověk. Mrzí
mě, že jsi nestihl poznat svého vnuka. Věř mi, křičel
bys na něj za klandrem stejně, jako to teď dělávám já
s tátou. Uvidíme se tam nahoře a užijeme si poslední
match všichni tři spolu. Posílám ti velkou pusku.***

Marcy Jell

**„Hrát fotbal je velmi jednoduché.
Ale hrát jednoduchý fotbal, to je jedna z nejtěžších
věcí na světě.“**

Jahan Cruijff

WEEKENDS- JONAS BLUE

FELIX JAEHN - READY FOR YOUR LOVE

DON OMAR - REPÓRTENSE

DON OMAR - GUAYA GUAYA

DON OMAR - REGGAETON LATINO

DON OMAR - SALIÓ EL SOL

DON OMAR - GOOD GIRL

DON OMAR - KENDO KAPPONI TROPICAL LOUNGE II GRECO

Playlist

Kapitola 1.

Rafaela

„Zasraně se připrav,“ zakřičela jsem do vnitřku svého domu. Vrátila jsem se z focení a byla připravená na mojito a odpočinek po únavné cestě z Milána zpět do Barcelony.

Nafotila jsem toho opravdu hodně a měla tak měsíc čas, než mě čekala další zakázka. Bouchla jsem za sebou dveřmi a zadívala se na spoušť, která vládla v mém domě.

Uprostřed všech těch rozkousaných věcí jsem zaznamenala malou bílou kouli, která na mě koukala svýma nevinnýma korálkovýma očima.

„Už teď jsi mrtvej, je ti to doufám jasný?“ podívala jsem se na něj a nahodila svůj nejhroznější pohled, jaký jsem dokázala.

Snopy mrkl nejdřív jednou, pak podruhé a nakonec naklonil hlavu na stranu, jako kdyby se snažil porozumět, co mu vlastně říkám.

To už jsem nevydržela a rozesmála se. Sklonila jsem se k němu a zvedla malé bílé štěně do náručí.

„Už aby přijela tvoje panička,“ řekla jsem mu a políbila ho do huňatého kožíšku.

Phoebe a Nicolas už trávili na líbáncích týden a další týden měli ještě před sebou. Měla jsem si vybrat, jak prohlásila moje máma. Bud' Selen a Lucca, nebo Snopy.

Jasně že jsem si vybrala radši psa, ne že bych děti nikdy nehlídala, ale věděla jsem, že budu pracovně vytížená a dvě děti jsem samotné doma nechat nemohla.

Když jsem se pořádně rozhlédla okolo sebe, měla jsem pocit, že Lucca a Seleni by byli menší zlo.

Vyfotila jsem ten nepořádek a poslala ho svému bratrovi.

Rafaella: MÁM U TEBE SLUŽBIČKU ZA TOHO VAŠEHO TERMINÁTORA.

Odeslala jsem zprávu na jeho číslo a telefon položila na stolek pod zrcadlo. Sehnula jsem se pro všechny věci, které jsem měla ještě ráno precizně pověšené na ramínkách a přes většinu z nich viděla na druhou stranu.

Nechápala jsem, jak je možné, že tak malý pes dokázal vyskočit dost vysoko na to, aby je stáhl z ramínek a udělal z nich hadry na vytírání.

Super, pomyslela jsem si.

Když se mi rozehrál telefon a upozornil mě tak na nově příchozí SMS, otočila jsem se po něm a sebrala ho ze stolku.

Nicolas: NEŘVI NA MĚ :D JE TO PHOEBIIN PES. TY VÍŠ, ŽE TĚ MILUJU, ALE SLUŽBU TI VRACET NEBUDU, POKUD NEBUDU VĚDĚT, O CO JDE, COŽ JE V TVÉM PŘÍPADĚ NEBEZPEČNÝ POŽADAVEK... PRÁVĚ MÍŘÍME DO COSTAS,

BUDU NA BARU POZDRAVOVAT TVŮJ OBLÍBENÝ NÁPOJ :-
* :D

Zafuněla jsem a v nasranosti mu odepsala:

Rafaela: ZA TREST MU PAK DÁM TVOJE TRIČKA NA HRANÍ. POZDRAVUJ PHOEBE

Nicolas: VYŘÍDÍM, CHOVEJ SE SLUŠNĚ :-*

Pitomče, pomyslela jsem si. Měla jsem bráchu moc ráda, byl to můj nejbližší přítel, člověk, který pomohl celé naší rodině díky svému talentu.

Obdivovala jsem ho, uctívala a nikdy bych nedovolila, aby mu někdo ublížil.

Když jsem měla o dvě hodiny později uklizeno, ne že bych si snad stěžovala, že jsem půlku z těch věcí musela vyházet, usedla jsem konečně do křesla na venkovní terase.

Pohodlně jsem si natáhla nohy na stolek a zadívala se na večerní město. Měla jsem dům blíže k centru, proto až sem doléhala hudba z nedalekého venkovního baru.

Pohupovala jsem nohou do rytmu latinskoamerické hudby a vdechovala letní noční vzduch, který mě obklopoval. Všude kolem mě svítila malá světýlka, která připomínala světlušky. Připadala jsem si jako v pohádce.

Teplá žlutá barva dopadala na moji snědou pokožku a tetování na nohou bylo černé jako inkoust.

Usmála jsem se a usrkla vína, když se mi telefon rozehrál znovu. Samozřejmě, že jsem si ho nechala na stolku v hale. Zavrčela jsem a zvedla se. Okolo nahých stehů mi zavanul příjemný větrík, který přicházel od nedalekého moře.

Proběhla jsem domem a málem se zabila o Snopa.

„Sakra, na to, že jsi bílá kulička, nejsi vidět, chlapče,“ usmála jsem se na něj a zvedla ho ze země.

Společně s ním a mobilem jsem se vrátila zpět do svého odpočinkového prostoru. Usadila jsem se do pohodlného ratanového vajíčka a psisko si položila do klína. Dala jsem si lahodný doušek vychlazeného vína a rozsvítila telefon.

Gabriel: AHOJ, KRÁSKO, CO DĚLÁŠ?

Rafaela: DO TOHO TI NIC NENÍ :-*

Gabriel: ALE NO TAK, KOTĚ, NUDÍM SE.

Rafaela: CHUDÁČKU, TO SE VÁŽNĚ NEMÁŠ.

Gabriel: JSI ZLÁ...

Rafaela: MOŽNÁ... VRÁTILA JSEM SE Z MILÁNA.

Gabriel: BYLA JSI V MILÁNĚ? PROČ JSI MI NIC NEŘEKLA?

Rafaela: JAKO ŽE BYS JEL SE MNOU?

Gabriel: MORÁLNĚ BYCH TĚ PODPOŘIL A MYSLEL NA TEBE.

Rafaela: OH, NO TO BY MI VÁŽNĚ POMOHLA.

Gabriel: NECHCEŠ JÍT VEN? NĚKAM SI SEDNOUT?

Rafaela: PROMIŇ, ALE JSEM VÁŽNĚ UNAVENÁ.

Gabriel: JEN NA CHVILKU, PAK BYCH TI MOHL DOPŘÁT PRVOTŘÍDNÍ MASÁŽ.

Rafaela: TY NĚCO TAKOVÉHO UMÍŠ? OD KDY?

Gabriel: OD TÉ DOBY, CO JSEM TO ODKOUKAL OD NAŠEHO KLUBOVÉHO MASÉRA.

Rozesmál mě, napila jsem se a přemýšlela, co mu odpovědět.

Rafaela: DOBŘE.

Gabriel: TAK ZA DVACET MINUT V NAVAŘE?

Zbláznil se? Dvacet minut mi netrvalo ani sezení na záchodě.

Rafaela: ZA HODINU.

Gabriel: TO BUDU MÍT MEZITÍM ŠEDIVÝ DĚTI.

Rafaela: VŽDYŤ ŽÁDNÝ NEMÁŠ :D

Gabriel: ALE KDYBYCH MĚL...

Usmála jsem se a odložila telefon. Dopila jsem svůj drink a zamířila do domu, abych se přichystala na večer, který jsem neměla v plánu. Nedokázala jsem mu ovšem odolat.

Gabriel byl jeden z těch typů, co slovo NE nebrali vážně, jenže těm jeho spalujícím očím se nedalo odolat, a i když jsem věděla, že to, co dělám, je špatně a že mě to bude zase bolet, neodolala jsem.

Byl něco jako droga, tak dobrá, omamná, chutná a zakázaná...

Když jsem na sebe natáhla krátké černé šaty a obavy odsunula stranou, věděla jsem, že tahle noc bude stát za to, i kdyby měla být poslední.

Musela jsem náš vztah ukončit a celé tohle šílenství zastavit. Jinak mě přivede do hrobu, nebo možná k psychiatrovi.

Došla jsem pomalým krokem k Navaře, restauraci, kterou jsem měla pár minut od domu.

Viděla jsem, jak se místní lidé dokáží odvázat a bavit a jako pokaždé mě to strhlo. Život jsem milovala stejně jako tanec. Vůně neřestí a vášní.

Nikdo mě nesoudil, nedívali se na stav mého konta, kdo jsem, nebo jak vypadám.

Nedivila jsem se, když mě starší muž, který stál u stánku s prodejem ovoce, chytl za ruku a roztočil mě do rytmu latinskoamerické písničky od Dona Omara.

Rozesmála jsem se na celé kolo a nechala za sebou vlát své vlasy stejně jako myšlenky.

Vždycky to takové nebylo, pomyslela jsem si.

Kdysi dávno, než jsme přišli sem, jsme neměli ani na elektřinu. Bydleli jsme ve dvou místnostech. Můj bratr hrál v Brazílii za Santos, vydělával nějaké peníze, ale ne dost, abychom z nich všichni vyžili. Náš otec pracoval jako dělník v továrně, kde vydělal aspoň na nějaké jídlo.

Ještě v Santosu nám nabídli stipendium na škole, pokud můj bratr přijme jejich nabídku a oblékne dres klubu FC Santos.

Samozřejmě že na to náš otec kývl. Vzdělání pro něj bylo stejně důležité jako to, že jeho syn hraje fotbal. Díky Nicolasovi jsme měli alespoň nějakou školu.

Když jsme přišli do Španělska, které žilo hudbou, zábavou a fotbalem, nenáviděla jsem to tu. Než jsem si zvykla, což nebylo těžké, když se bratrovi začalo dařit.

Byla jsem označována za sestru jednoho z nejbohatších hráčů planety. Jako kdybych ani víc být nemohla.

Dodělala jsem si dálkově vysokou školu a otevřela, ano, přiznávám hlavně díky Nicolasovi, organizaci, která umožňovala chudým dětem studium, za které nemusely platit.

Proto jsem nad těmito lidmi z ulice neohrnovala nos, byli mi blízcí. Kdyby můj bratr nedostal tenkrát příležitost, mohla jsem být dneska já ta, co by stála za stánkem s ovocem.

„*Obrigado pela dança, Miss,*“ usmál se na mě můj bezzubý tanečník, když skončila písnička.

„*Foi uma honra,*“ oplatila jsem mu.

Vážně mi bylo ctí si s ním zatančit, stejně jako on byl vděčný za tanec s cizí ženou.

Tito místní starší lidé v sobě měli zakořeněnou kulturu starého Španělska, byli hrdí na svoje tradice, na svoji zemi a na svoji kulturu.

Vlastně nám Brazilcům byli dost podobní, co se vášně týče.

Otočila jsem se k prosklenému vstupu do Navarry a narazila na pár hnědých pobavených očí.

„Zatančíš si takhle se mnou?“ usmál se na mě Gabe, který se opíral o zeď. Na sobě měl kalhoty a košili černé barvy a strašně moc mu to takhle slušelo.

„Ne,“ ušklíbla jsem se a prošla okolo něj dovnitř. Dala jsem si záležet, abych se ho nedotkla.

„Proč ne?“ Chytl mě jemně za ruku a otočil mě k sobě, čímž mi moje plány překazil. „Jsem dobrý tanečník,“ zašeptal skoro neslyšně a mrkl na mě.

„V posteli určitě,“ přikývla jsem. „Ale jinak ti chybí taková ta jiskra.“

Naklonil se ke mně, aby mě políbil, ale já před ním ucukla.

„Tvůj brácha tu nikde není, nemusíme se schovávat,“ vydechl mi před ústy.

„Je tu ale dost očí, co mě můžou vidět,“ nenechala jsem se a snažila se vymluvit.

„Stydíš se za mě?“ zasmál se, když jsme dosedli k přichystanému stolu, na kterém nechyběla ani svíčka.

„A kdyby jo?“ provokovala jsem ho, abych svým slovům dodala váhu, skousla jsem si spodní ret.

„Pak bych ti musel naplácat,“ řekl jakoby nic, s očima opřenýma do těch mých a ani o kousek neuhnul.

Vyprskla jsem vodu, kterou jsem upila ze skleničky. Tohle už jsem od něj slyšela, dokonce mi i několikrát názorně ukázal, jak to umí. Ale právě u nás stála číšnice, aby si zapsala naši objednávku. Protočila jsem oči a rychle se omluvila.

Opět začínal ten nezapomenutelný večer plný trapasů.

Kapitola 2.

Gabriel

Seděl jsem naproti ní a sledoval, jak při mých slovech pomalu rudne. Miloval jsem, jak byla nespoutaná, vášnivá a plná nevybouřené energie, kterou jsem ale uměl zpracovat.

Už jsme spolu plácání praktikovali, věděl jsem, jak moc se jí líbí. Svým způsobem to skvěle okořenilo náš sex. Stejně jako trocha přiškrcení.

Musel jsem se usmát, podíval jsem se na vytřeštěnou servírku, která rudla stejně jako Rafaela. Objednal jsem jí i sobě kvalitní víno a poprosil o chvilku strpení, než si vybereme i jídlo.

„Jsi v pohodě?“ podíval jsem se zájmem na Rafaelu.

„Jasně, běžně mi chce totiž někdo naplácat před obsluhou,“ ušklíbla se na mě.

Měla ten sexy zvrácený výraz, ze kterého mi tvrdl, musel jsem pak myslet na strašný nechutnosti, aby na mně nebylo nic znát. Třeba na šatnu plnou nahých a zpocených fotbalistů. Většinou zrovna tohle fungovalo skvěle.

„Neřekl jsem, že ti naplácam před obsluhou, leda bys chtěla,“ pousmál jsem se a pokrčil nenuceně rameny. V duchu jsem se náramně bavil.

Zadívala se na mě pronikavým pohledem svého bratra, u kterého jsem se vždycky ošil jako malý kluk, který provedl něco špatného.

„Co?“ zeptal jsem se a pro změnu se já ušklíbl na ni.
„To už se nikdy nestane,“ pohrozila mi a zavrtěla pobaveně hlavou.

„Nikdy u toho nebudeš chtít diváky?“

„Ne, my dva už se nestaneme,“ ukázala prstem nejprve na sebe a pak na mě.

„Jak to myslíš?“ Vážně jsem těm ženským výrazům nerozuměl.

„Musí to skončit, už mě nebaví schovávat se před bráchou. Nehledě na to, že my dva jsme jen posteloví přátelé a ty víc nechceš. Takový vztah mi za průšvih nestojí,“ odpověděla mi s naprosto vážným výrazem ve tváři.

„Kotě, nikdy jsem ti nic nesliboval,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Právě proto,“ přikývla. „Takže nebudeme nic riskovat a zůstaneme jen přátelé. Přátelé bez jakýchkoliv výhod.“

„Není to škoda?“ zeptal jsem se jí a zvedl jedno obočí.

„Máte vybráno?“ přerušila nás servírka, která nám donesla objednané víno.

„Dala bych si chřest na křenové omáčce,“ odpověděla jí Rafaela bez zaváhání a mile se na ni usmála.

„Já si dám středně propečený steak v pepři, díky.“ Podal jsem číšnici jídelní lístek a opět stočil svůj pohled na Rafaelu v očekávání, s jakou odpovědí přijde.

„Ne, není to škoda. Já už takhle dál prostě nemůžu,“ odpověděla mi hned poté, co se obsluha vzdálila. V

